

nezavisan od svoje baze kao brod; peti ispituju još udaljenije mogućnosti kao što su usredsređivanje sunčanih zraka na određeno mesto putem sočiva smeštenih hiljadama kilometara daleko u kosmosu, ili izazivanje zemljotresa i plima korišćenjem topline energije iz središta zemlje.

Međutim, nijedan od ovih projekata nikad ne stiže ni blizu faze realizacije, i nijedna od tri superdržave nikad ne uspeva da u značajnijoj meri pretekne ostale dve. Što je još važnije, sve tri sile već poseduju, u obliku atomske bombe, oružje daleko jače od bilo kog koje su u stanju da pronađu u naučnim istraživanjima koja se danas vode. Iako Partija, držeći se svog običaja, tvrdi da ju je ona pronašla, atomska bomba se prvi put pojavila četrdesetih godina ovog veka, a prvi put šire upotrebljena nekih deset godina kasnije. U to vreme je bilo bačeno na stotine takvih bombi na industrijske centre, uglavnom u evropskom delu Rusije, zapadnoj Evropi i Severnoj Americi. Rezultat je bio taj da su se vladajuće grupe u svim zemljama uverile da bi još nekoliko atomskih bombi značilo kraj organizovanog društva, dakle i njihove moći. Posle toga nije bačena više nijedna bomba, mada nije bio zaključen čak ni nagovešten - nikakav zvaničan sporazum u tom smislu. Sve tri sile jednostavno nastavljaju da proizvode atomske bombe i da ih drže na lageru za slučaj odlučujuće prilike koja će se, po njihovom opštem verovanju, pojaviti pre ili posle. U međuvremenu je ratna veština već trideset ili četrdeset godina ostala skoro na istom nivou, helikopteri se upotrebljavaju više nego ranije, bombardere su uveliko zamenili projektili sa sopstvenim pogonom, a krhki pokretni bojni brod ustupio je mesto gotovo nepotopivoj plovećoj tvrđavi; ali van toga uznapredovalo se vrlo malo. Tenk, podmornica, torpeda, mitraljez, čak i puška i ročna bomba - još uvek su u upotrebi, a uprkos vestima u štampi i na telekranima o beskonačnim pokoljima, očajničke bitke iz ranijih ratova, u kojima su ljudi ginuli na stotine hiljada, pa čak i na milione, za nekoliko nedelja, više se nikad nisu ponovile.

Nijedna od triju superdržava nikad ne pokušava neki manevar pri kome bi rizikovala ozbiljan poraz. Kad god se preduzme kakva operacija širih razmera, to je obično napad iznenađenja na dotadašnjeg savesnika. Strategija koju sve tri sile vode, ili se pred sobom pretvaraju da vode, uvek je ista. Plan se sastoji u tome da se, kombinacijom borbe, cenkanja i dobro tempiranih izdajničkih napada, stekne krug baza koji bi potpuno okružavao jednu ili drugu državu suparnicu, a ond s tom državom potpiše pakt o prijateljstvu i oстане s njom u miru onoliko koliko je potrebno da se njene sumnje uspavaju. Tokom tog vremena na svim bi se strateškim mestima prikupile rakete natovarene atomskim bombama; zatim bi se sve ispalile istovremeno; njihovo dejstvo bi bilo tako razorno da bi odmazda bila nemoguća. No to bi se sa preostalim silom potpisao pakt o prijateljstvu, i počelo s pripremama za napad na nju. Ovaj program, skoro da je i nepotrebno reći, čista je fantazija, i nemoguće ga je ostvariti. Štaviše, borbe se ne vode nigde sem u suprotnim oblastima oko Ekvatora i severnog pola; do invazije na naprijateljsku teritoriju nikad ne dolazi. Ovo objašnjava činjenicu da su na nekim mestima granice između superdržava proizvoljne. Evroazija bi, na primer, lako mogla osvojiti Britanska Ostrva, koja su geografski deo Evrope; s druge strane, Okeanija bi svoje granice lako mogla proširiti do Rajne, pa čak i do Visle. No time bi se povredio princip koga se sve tri strane pridržavaju mada ga nisu nikad formulisale: princip kulturnog integriteta. Ako bi Okeanija osvojila oblasti koje su nekad bile poznate kao Francuska i Nemačka, bilo bi potrebno ili zatrti sve njihovo stanovništvo - što bi predstavljalo krupan fizički problem -ili asimilirati približno sto miliona ljudi koji su, što se tehničkog napretka tiče, približno na nivou Okeanije. Sve tri superdržave imaju taj isti problem. Za održavanje njihove strukture apsolutno je potrebno da ne bude nikakvog dodira sa strancima izuzev, u ograničenoj meri, ratnih zarobljenika i obojenih robova. Čak se i na trenutnog zvaničnog saveznika uvek gleda